

ПРАВОВА ПРИРОДА СЛУЖБОВОЇ ТА ПОСАДОВОЇ ОСОБИ ЯК СУБ'ЄКТА КВАЗІНОТАРІАЛЬНОЇ ФОРМИ ЗАПОВІТУ

Сухарєва Анна Олександрівна - старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін Одеського державного університету внутрішніх справ (Одеса, Україна)

УДК 347.67 (477)

В статье осуществлено системное исследование правового статуса должностного, служебно-го лица в качестве субъекта совершения квазинотариальной формы завещания при осуществлении охранной функции в пределах соответствующей нотариальной процедуры по удостоверению завещания. Определено место нормативным предписаниям, которые устанавливают правовой статус должностных, служебных лиц, уполномоченных на совершение квазинотариальных действий, в современном правовом поле.

Охарактеризовано содержание квазинотариальной деятельности с учетом ее факультативности нотариальной. Определено правовое положение субъектов, которым делегированные полномочия относительно легитимации соответствующих сделок через нотариальную процедуру, что в определенной мере служит предпосылкой к изучению статуса должностных и служебных лиц, уполномоченных на совершение квазинотариальной формы завещания. Согласованно европейское и украинское законодательство по этому вопросу в проекции имплементации соответствующих базисных положений латинского нотариата.

Исследовано становление правового положения субъектов квазинотариальной деятельности в ретроспективе соответствующего нормативного основания с учетом определенной сущностной трансформации терминов должностное и служебное лицо в плоскости уголовного, административного, трудового и гражданского законодательства. В связи с этим выделены признаки каждого из понятий и сделаны выводы относительно их восприятия в плоскости совершения квазинотариальной деятельности относительно удостоверения завещания. Указано на общий правовой статус должностного, служебного лица, которое совершает нотариальное действие, и специальный правовой статус такого лица в аспекте его полномочий при совершении квазинотариальной деятельности при удостоверении завещания.

Ключевые слова: должностное лицо, служебное лицо, нотариальная деятельность, квазинотариальная деятельность, должность, завещание, полномочия, удостоверение, охранная функция.

У статті здійснено системне дослідження правового статусу посадової, службової особи в якості суб'єкта вчинення квазинотаріальної форми заповіту при здійсненні охоронної функції в межах відповідної нотаріальної процедури з посвідчення заповіту. Визначено місце нормативним приписам, що окреслюють правовий статус посадових, службових осіб, які вчиняють квазинотаріальні дії, у сучасному правовому полі.

Охарактеризовано зміст квазинотаріальної діяльності з огляду на її факультативність нотаріальну. Визначено правове положення суб'єктів, яким делеговані повноваження щодо легітимації відповідних вчинків через нотаріальну процедуру, що в певній мірі слугує передумовою до вивчення статусу посадових й службових осіб, уповноважених на вчинення квазинотаріальної

форми заповіту. Узгоджене європейське та українське законодавство з цього питання у проекції імплементації відповідних засадничих положень латинського нотаріату.

Досліджено становлення правового положення суб'єктів квазінотаріальної діяльності у ретроспективі відповідного нормативного підґрунтя з урахуванням певної сутнісної трансформації термінів посадова та службова особа у площині кримінального, адміністративного, трудового та цивільного законодавства. У зв'язку з цим виокремлено ознаки кожного з понять та зроблено висновки щодо їх сприйняття у розрізі вчинення квазінотаріальної діяльності щодо посвідчення заповіту. Вказано на загальний правовий статус посадової, службової особи, яка вчиняє нотаріальну дію, та спеціальний правовий статус такої особи у розрізі її повноважень при вчиненні квазінотаріальної діяльності при посвідченні заповіту.

Ключові слова: посадова особа, службова особа, нотаріальна діяльність, квазінотаріальна діяльність, посада, заповіт, повноваження, посвідчення, охоронна функція.

Постановка проблеми. Умови вітчизняного сьогодення по-іншому формують місце держави у правовій конструкції забезпечення прав та свобод людини, що у повній мірі відтворює відповідні засади Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, де саме на державу покладено обов'язок заохочувати загальне поважання і додержання прав і свобод людини. Одним із напрямків функціонування механізму публічної влади в правовій державі з вказаного приводу є нотаріальна діяльність, покликанням якої необхідно визнати усунення передумов до виникнення правопорушень у тих чи інших суспільних відносинах. Українське законодавство поряд із законодавством провідних країни Європи, наприкладі Федерального положення Німеччини "Про нотаріат" [1], виокремлює нотаріальну діяльність серед інших юридично значимих дій органів публічної адміністрації або наділених відповідними делегованими повноваженнями суб'єктів, головними ознаками якої згідно зі ст. 1 Закону України "Про нотаріат" (надалі – Закон) є надання юридичної вірогідності певним юридичним фактам та юридично значимим діям, захист прав учасників суспільних відносин, а також реалізація функції державного контролю за цивільним оборотом.

Вказана діяльність набуває особливого значення у контексті реалізації змісту спадкових відносин, що є доволі специфічними з огляду на виникнення та динаміку розвитку, взаємини учасників таких відносин тощо. Ю.О. Заїка безпосередньо вказує на потребу сприйняття посвідчення заповіту як нотаріусом, так і будь-

якою іншою посадовою, службовою особою не як звичайної технічної дії, а саме як юридично значимої поведінки, спрямованої на захист прав та охоронюваних законом інтересів учасників спадкових відносин [2, с. 88-89]. Однак, реалізація такої охоронної функції наведеними суб'єктами потребує детального дослідження починаючи з їх правового положення, вирішення дефініції понять "посадова" та "службова" особа, з'ясування їх спільних та відмінних рис, а також встановлення місця цих осіб у нотаріальному процесі поряд з іншими органами та особами у вказаному контексті.

Стан теоретичної розробленості. Серед учених, які в тій чи іншій мірі здійснювали дослідження нотаріальної діяльності посадових та службових осіб, для яких даний вид діяльності не є основним, у межах реалізації охоронної функції держави при посвідченні заповіту, необхідно відзначити таких, як: М.І. Бондарев, Е.Б. Ейдінова, О.Л. Зайцев, Ю.О. Заїка, О.Є. Казанцева, І.О. Комаревцева, Т.С. Коробейнікова, А.М. Палшкова, Я.П. Пантілієнко, Є.І. Фурса, С.Я. Фурса та ін. Однак, наведені дослідження або частково розкривають правовий статус таких осіб, або не враховують положення оновленого вітчизняного законодавства у цій сфері.

Цілі (мета) дослідження. У зв'язку з цим метою даної статті є визначення спеціального правового статусу посадової та службової особи при здійсненні квазінотаріальної діяльності як прояву охоронної функції держави, з'ясування місця таких суб'єктів у системі органів та осіб, уповноважених державою на вчинення відповідних дій.

Виклад основного матеріалу. Квazінотаріальна діяльність за своєю природою є продовженням нотаріальної діяльності, але з відмінним за статусом суб'єктом її вчинення та в певній мірі відповідною процедурою.

Дослідження сутності та змісту нормативних приписів, що регламентують діяльність посадових осіб, які посвідчують заповіт, потребує знайдення місця таким нормам у сучасному правовому полі. Безумовно, відповідь на це питання необхідно відшукувати в межах приписів не тільки цивільного, але й інших галузей права. У науці досить слушною є думка, за якою вирішення вказаного питання віднаходиться, в першу чергу, в межах нотаріального права як комплексної галузі [3, с. 7]. Дійсно, навіть побіжний погляд на зміст понять “нотаріальне право” та “нотаріальний процес” надає можливість дійти висновку, про наявність загальних та спеціальних правил, що встановлюють коло прав та обов'язків для осіб, які посвідчують заповіт, та самий порядок вчинення відповідних дій [4, с. 151-154].

Закон під нотаріатом в Україні розуміє систему органів і посадових осіб, на яких покладено наведений у ст. 1 обов'язок нотаріальної діяльності. Системно-структурне тлумачення наведеної статті в частині суб'єктів здійснення подібної діяльності надає можливість виокремити такі види посадових осіб: нотаріуси, які працюють у державних нотаріальних конторах, нотаріуси, які працюють у державних нотаріальних архівах, нотаріуси, які займаються приватною нотаріальною діяльністю, посадові особи органів місцевого самоврядування, посадові особи консульських установ та дипломатичних представництв України.

Віднесення державних та приватних нотаріусів до категорії посадових осіб цілком узгоджується з положеннями чинного Європейського законодавства, як-то має місце у Європейському кодексі нотаріальної етики, де нотаріусом є носій публічної влади, якому делеговано виконання державних завдань щодо складання офіційних документів та забезпечення правової безпеки учасників суспільних відносин [5]. Саме даний нормативний акт визнає за нотаріусом як особою, що вчиняє нотаріальні дії, превентивну функцію в попе-

редженні відповідних спорів й створенні передумов для справедливого та ефективного правосуддя. Вельми слушною у даному контексті є відтворена у науковій літературі точка зору, згідно з якою нотаріус латинського типу, так само як і український нотаріус, у повній мірі проявляє у своїй діяльності характерні риси медіації через реалізацію превентивної функції, зокрема шляхом вирішення та запобігання конфліктам між сторонами [6].

Окрім наведених, до вчинення окремих нотаріальних дій, посвідчення заповітів і доручень, допускаються вказані у ст. 40 Закону особи, правовий статус яких явно не охоплюється переліченим колом посадових осіб. На відміну від дослідженого нормативно-правового акта ч. 3 ст. 1247 Цивільного кодексу України (надалі – ЦК України) останніх осіб визначає як інших посадових, службових осіб, визначених у статтях 1251-1252 ЦК України. Серед останніх статей ЦК України перша безпосередньо веде мову про посадових осіб органу місцевого самоврядування, а друга – перераховує відповідних посадових та службових осіб, уповноважених у межах відповідної компетенції до вчинення нотаріальних дій при складанні заповіту. Разом з тим, ЦК України не містить серед переліку осіб, уповноважених на посвідчення заповіту, посадових осіб консульських установ та дипломатичних представництв України. Водночас, до липня 2010 ст. 1251 ЦК України оперувала множинною дефініцією особи, яка посвідчує заповіт, розглядаючи в якості такої посадову та службову особу органу місцевого самоврядування. З приводу правового положення останніх та їх компетенції щодо вчинення нотаріальних актів автором висловлювались судження раніше [7].

У літературі є різні точки зору щодо компетенції посадових та службових осіб у сфері виконання нотаріальних функцій, зокрема окреслюється повне ототожнення нотаріальних дій посадових осіб органів місцевого самоврядування та консульських установ з відповідними діями посадових осіб органів місцевого самоврядування, а також виокремлення квazінотаріальних, прирівняних до нотаріальних, дій деяких інших осіб [8, с. 139]. Наведене у повній мірі узгоджується зі змістом ст. 1 та

ст. 40 Закону, перша з яких визначає суб'єктів вчинення нотаріальних дій, а друга – квазінотаріальних.

У зв'язку з цим виникає потреба з'ясувати смислове навантаження понять "службова особа" та "посадова особа" у розрізі нормативного підґрунтя приватного та публічного права, а також узгодити приписи наведених нормативно-правових актів щодо переліку осіб, уповноважених на посвідчення заповіту.

Ст. 42 Конституції України оперує поняттями посадові та службові особи органів державної влади та місцевого самоврядування. Службова особа вбирає в себе сутність понять державний службовець (ч. 2 ст. 1 Закону України "Про державну службу") та посадова особа, які між собою поєднуються в межах державної служби. У відповідності до ст. 2 Закону України "Про службу в органах місцевого самоврядування" посадами в таких органах є виборні посади, на які особи обираються на місцевих виборах, виборні посади, на які особи обираються або затверджуються відповідною радою, посади, на які особи призначаються сільським, селищним, міським головою, головою районної, районної у місті, обласної ради на конкурсній основі чи за іншою процедурою, передбаченою законодавством України.

У рамках характеристики спеціального суб'єкта злочину з огляду на його соціальну роль і правове становище ч. 3 ст. 18 Кримінального кодексу України (надалі – КК України) під службовою особою розуміє особу, яка постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснює функції представника влади чи місцевого самоврядування, а також постійно чи тимчасово обіймає в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах чи організаціях посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконує такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління із спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною службовою особою під-

приємства, установи, організації, судом або законом. Водночас ч. 4 цієї ж статті у повній мірі ототожнює посадову і службову особу у сенсі попередньої норми, але з огляду на специфіку займаної такою службовою особою посади в іноземних державах та міжнародних організаціях. Наведена дефініція службової особи є узагальненим формулюванням такого суб'єкта злочину у порівнянні з сутністю цього поняття у сенсі суб'єкта злочинів у сфері службової та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг, визначеного у примітці до ст. 364 КК України [9, с. 989].

Стаття 41 Кодексу законів про працю України (надалі – КЗпП України) оперує поняттями службова та посадова особа. Роз'яснюючи сутність категорії "посадова особа" в межах вказаної норми, Державна інспекція України з питань праці робить висновок її синонімічності з поняттям "службова особа", враховуючи положення Закону України від 11 липня 1995 року № 282/95-ВР "Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності посадових осіб", яким зокрема здійснено заміну терміна "службова особа" на "посадова особа" в Кодексі України про адміністративні правопорушення [10]. Подібного висновку необхідно дійти співставляючи сутність обох понять з огляду на наведені положення КК України щодо службової особи та постанови Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 року № 5 "Про судову практику у справах про хабарництво" [11].

У тлумаченні вищої судової інстанції організаційно-розпорядчі обов'язки такої особи є обов'язки по здійсненню керівництва галуззю промисловості, трудовим колективом, ділянкою роботи, виробничою діяльністю окремих працівників на підприємствах, в установах чи організаціях незалежно від форми власності, а адміністративно-господарськими обов'язками є обов'язки по управлінню або розпорядженню державним, колективним чи приватним майном. На думку Міністерства юстиції України, подібні повноваження можуть бути як постійні, так і тимчасові, ними може наділятися також фізична особа – підприємець за умови, коли у нього реально виникає можливість ви-

конання наведених обов'язків, як приклад у випадку найму на умовах трудового договору працівників [12].

Дослідження низки точок зору правників надає можливість дійти наступного висновку у даному питанні. Зокрема, висловлюється думка щодо відмінності за природою та змістом між даними поняттями з наданням пріоритету терміну “службова особа” [13, с. 206]. Зовсім протилежна точка зору схиляється до пріоритетного використання саме терміна “посадова особа” у площині кримінально-правового регулювання відповідних суспільних відносин [14, с. 119-120]. Визначальним є судження щодо адміністративно-правової природи поняття “службова особа” та службово-трудої природи терміну “посадова особа” [15, с. 99]. Останнє настановляє до висловленого О.М. Кругловим суперечливого висновку, за яким кожна службова особа, займаючи відповідну посаду на підприємстві, установі, в організації, визнається, вочевидь, посадовою особою.

З іншого боку, серед ознак службової особи, на відміну від посадової, виокремлюються: наділення спеціальними повноваженнями у відповідності до чинного законодавства, здатність до вчинення розпорядчих дій обов'язкового характеру як для громадян, так і установ, навіть не підпорядкованих даній особі, здатність до застосування заходів адміністративного примусу згідно ІЗ законодавством. У зв'язку з цим, на прикладі правового положення державного службовця, робиться висновок, що будь-який державний службовець є службовою особою, але не завжди є посадовою у сенсі наведених функцій. Зокрема, державні службовці, які здійснюють лише консультативно-дорадчі функції, є службовими, але не є посадовими особами. Наведеним, на думку автора, пояснюється заміна у юридичній практиці терміну “службова особа” на “посадова особа”, що відповідає їх правовій природі [16, с. 83]. Викладене ґрунтується на положеннях колишнього Закону України “Про державну службу” від 16 грудня 1993 року, згідно з ч. 2 ст. 2 якого посадовими особами визнаються саме державні службовці, які наділені організаційно-розпорядчими та консультативно-дорадчими функціями. Однак, у даній роботі для досягнення цілі даного дослідження важливим

є судження, згідно з яким поняття “службова особа” може бути застосованим як у межах діяльності працівників органів держави та місцевого самоврядування і відповідних юридичних осіб публічного права, так і юридичних осіб приватного права.

Не менш аргументованою є позиція, згідно з якою за наслідками аналізу наведеної дефініції службової особи у КК України вирізняються її функціональні та посадові ознаки. З приводу першої групи В.О. Навроцький виокремив саме те коло компетенції відповідної особи, яке пов'язане з виконанням нею владних, організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій [17, с. 19]. Така позиція підтримана М.В. Кочеровим, який деталізував прояви кожної з наведених ознак службової особи у площині їх диференціації за видом виконуваних функцій, часом виконання, належністю до відповідного органу (підприємства, установи, організації), часом обіймання.

І нарешті, в межах філологічного тлумачення термінів, що стали предметом даного дослідження, надається сутність словосполучення “посадова особа”, що означає особливу категорію службовців державних і громадських органів, установ, підприємств, які обіймають досить високу посаду, в той час як “службова особа” – це такі особи, які виконують певний обов'язок, визначений займаною посадою [18, с. 1075, с. 1345].

З урахуванням викладеного дані міркування можуть бути сприйнятими й для окреслення правового положення осіб, які вчиняють квазінотаріальні дії, з огляду на їх спеціальний правовий статус у розрізі такої діяльності. При цьому, всі наведені у ст. 1252 ЦК України посадові, службові особи поєднані єдиним функціональним призначенням квазінотаріальної діяльності як прояву охоронної функції через делегування їм такою державою саме в частині посвідчення заповіту. Зазначене нормативне підґрунтя надає можливість виокремити цих осіб з-поміж інших, уповноважених на такі дії, а також виділити серед них як посадових, так і службових осіб. Деталізація правового статусу кожного з таких суб'єктів має здійснюватись у рамках спеціального законодавства, як-то Правила внутрішнього розпорядку слідчих

ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби України [19], посадові інструкції за відповідною посадою, а також спеціальних нормативних приписів, які регламентують вчинення дії щодо посвідчення заповіту. До того ж наявний соціально-правовий зв'язок наведених посадових та службових осіб із заповідачами, які знаходяться у незвичайних (екстраординарних) обставинах для здійснення нотаріальної процедури, коли відсутній нотаріус або посадова особа органу місцевого самоврядування в місці вчинення зазначеного правочину.

Висновки. Таким чином, за наслідками викладених міркувань необхідно дійти наступних висновків з приводу застосування понять "посадова особа" та "службова особа" в межах унормування правил посвідчення заповітів, а також загального та спеціального правового статусу таких суб'єктів нотаріального процесу. По-перше, при характеристиці безпосередніх суб'єктів нотаріальної діяльності законодавець відійшов від терміну "службова особа", надавши перевагу терміну "посадова особа". Останнє поняття використовується при окресленні переліку осіб, що вчиняють квазінотаріальні дії, де поряд з ним за цивільним законодавством використано також і термін "службова особа", що надає можливість висловитись з приводу загального та спеціального правового статусу посадової особи як учасника нотаріального процесу при спадкуванні, де перший простежується через компетенцію суб'єкта, що вчиняє нотаріальну дію, а другий – через повноваження особи, яка вчиняє квазінотаріальну дію згідно з чинним законодавством. По-друге, наявне галузеве законодавство містить суперечливе закріплення наведених термінів, однак необхідно вказати на родову природу терміна "службова особа" та функціональну сутність словосполучення "посадова особа" в рамках реалізації нотаріальної процедури. Дані суб'єкти залучаються до нотаріального процесу у випадку настання відповідних екстраординарних обставин.

Викладене створює передумови для подальших розвідок з питань реалізації делегованої державою охоронної функції при здійсненні

квазінотаріального посвідчення заповіту визначеними посадовими, службовими особами.

Література

1. Про нотаріат: Федеральне положення Німеччини від 16.02.1961 р. // Офіційний веб-сайт Pandia.ru. Енциклопедія знань. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.pandia.ru>.
2. Заїка Ю. О. Становлення спадкового права в Україні / Ю.О. Заїка – К.: Національна академія внутрішніх справ України, 2004. – 280 с.
3. Нуриев А.Г. Гражданско-правовые нормы в нотариальном праве: автореф. дис. ... канд. юридических наук:12.00.03. / А.Г. Нуриев; Казанский государственный университет – Казань, 2007. – 23 с.
4. Спадкове право: Нотаріат. Адвокатура. Суд: Наук.-практ. посіб./ С.Я. Фурса [та ін.]; за ред. С.Я. Фурси. – Київ: Фурса С.Я.; КНТ – 2008. – 1216 с.
5. Neufassung des Europäischen Kodexes des notariellen Standesrechts. [Електронний ресурс] / Офіційний веб-сайт журналу "Deutsche Notar-Zeitschrift". – Режим доступу: <https://beck-online.beck.de/?vpath=bibdata%2fzeits%2fDNOTZ%2f2003%2fcont%2fDNOTZ%2e2003%2eH10%2eNAMEINHALTSVERZEICHNIS%2ehtm>
6. Дякович М.М. Нотаріус як медіатор. / М.М. Дякович. – Юридичний науковий електронний журнал. – 2015. – № 1. – С. 54-55.
7. Нагорна А.О. Здійснення охоронної функції посадовою особою органу місцевого самоврядування при посвідченні заповіту. / А.О. Нагорна. – Південноукраїнський правничий часопис. – 2016. – № 3-4. – С. 57-60.
8. Хайдукова Э.Ш. О квазинотариальных формах совершения нотариальных действий. / Э.Ш. Хайдукова. – Академический вестник Тюменской государственной академии мировой экономики, управления и права. – 2009. – № 2. – С. 136-141.
9. Кримінальний кодекс України: Науково-практичний коментар / За заг. ред. В.В. Сташиса, В.Я. Тація. – К.: Ін Юре, 2003. – 1196 с.
10. Роз'яснення: Категорія "посадові особи" у трудовому законодавстві. [Електронний ресурс] / Офіційний веб-сайт Державної ін-

спекції України з питань праці. – Режим доступу: <http://dpu.gov.ua/Lists/news/DispFormTrue.aspx?ID=491>.

11. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002 року № 5 “Про судову практику у справах про хабарництво”. [Електронний ресурс] / Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-02>.

12. Лист Міністерства юстиції України від 3.11.2006 року № 22-48-548 . [Електронний ресурс] / Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0548323-06>.

13. Круглов О.М. Юридичне співвідношення термінів «посадова особа» і «службова особа» в Україні / О. М. Круглов // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2011. – № 4. – С. 201-206.

14. Зейкан І.О. Поняття посадової особи в кримінальному законодавстві: порівняльний аналіз / І.О. Зейкан // Право України. – 2002. – №3. – С. 119-120.

15. Кульбашна О.А. Співвідношення понять «службовець» і «державний службовець» у законодавстві України / О.А. Кульбашна // Право України. – 1999. – №4. – С. 98-99.

16. Скубак Е.О. Співвідношення понять «державний службовець», «посадова особа» та «службова особа» в сфері трудових відносин / Е. О. Скубак // Актуальні проблеми права: теорія і практика. – 2014. – № 29. – С. 81-85.

17. Навроцький В.О. Чи є експерт службовою особою? / В. О. Навроцький // Життя і право. – Пробний номер. – С. 19-21.

18. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) [уклад. і гол. ред. В.Т. Бусел]. – К.; Ірпінь: ВТФ “Перун”, 2005. – 1728 с.

19. Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби України: наказ Міністерства юстиції України від 18 березня 2013 року № 460/5 [Електронний ресурс] / Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0445-13>.

Sukhareva A.

*Senior Lecturer of the Department
of Civil Law Disciplines*

Odessa State University of Internal Affairs

LEGAL NATURE OF THE OFFICE AND THE OFFICIAL PERSON AS A QUAZINOTARIAL FORM OF A TESTAMENT

Annotation: The article system research of legal status of official, service person is carried out as a subject of accomplishing of quazinotarial form of a testament during realization of protective function within the limits of the proper notarial procedure from certification of testament. The place is determined by normative prescriptions, which outline the legal status of official, service person who perform quazinotarial actions, in the modern legal field.

Characterized by the content of quazinotarial activity in view of its optionalness notarial. The legal status of the subjects, which delegated the powers to legitimize the relevant acts through the notarial procedure, is defined, which to a certain extent serves as a prerequisite for the study of the status of official and service person authorized to commit a quazinotarial form of testament. A harmonized European and Ukrainian legislation on this issue is in the projection of the implementation of the relevant underlying provisions of the Latin Notary.

The formation of the legal status of the subjects of quazinotarial activity in the retrospective of the corresponding normative background, taking into account a certain essential transformation of the terms of the official and service person in the area of criminal, administrative, labor and civil law, is investigated. In this regard, the signs of each of the concepts are drawn and conclusions are drawn regarding their perception in the context of the implementation of quazinotarial activity regarding the testamentary will. It is indicated on the general legal status of an official, an service person who performs a notarial deed, and the special legal status of such person in the context of his authority in performing quazinotarial activity upon the testamentary will.

Key words: official, service person, notarial activity, quazinotarial activity, position, testament, authority, certification, security function.